

בְּרֵאשִׁית - מִקֶּץ

הַפְטָרָה: " רָנִי וְשִׂמְחֵי בֵּית צִיּוֹן " { זכריה ב' }

שַׁבַּת זִמְנוּכָה . ראשׁ זִמְנוּדֵי טַבַּת
יִזְוֹל בְּיוֹם שַׁבַּת וְיוֹם רֵאשׁוֹן.

לְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה .

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
רחלי בת חניה .
רבי יוסף בן עישה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
אנט יעל בת עזיזה
אופק בת מוזל

השבת אנו נקרא על : חלומות פרעה ופתרונם על ידי יוסף הצדיק, שזכה לצאת מבית האסורים במיוחד למטרה זו. לדברי יוסף, עתידות לבוא שבע שנים של שבע גדול, ומיד לאחריו, שבע שנים של רעב, עד כדי שיסכח השבע הגדול שהיה במצרים. יוסף מציע לפרעה פתרון למצב שעומד להיות: לקחת איש נבון חכם, שיצבור אוכל, וכיך את העם לקראת שבע שנות הרעב. בתורה נאמר "וְעַתָּה יֵרָא פְּרֹעֶה אִישׁ נָבוֹן וְחָכָם וְיִשְׁתִּיחוּ עַל אֶרֶץ מִצְרָיִם". סדר הדברים בפסוק, שאמר יוסף שיש לבחור איש "נבון וחכם", מעלה תמיהה רבה. משום שהגדרת ה"חכמה", הינה אוסף ידיעות השוכנות והאצורות במוחו של האדם. ואילו הגדרת ה"בינה", הינה "הבנת דבר חכמה חדש, מתוך דבר החכמה שכבר היה ידוע קודם", מה שמוגדר בפי כל "מבין דבר מתוך דבר". על פי גדרים אלו, ברור לכל, שהחכמה הינה תקדים לבניה. כי בלי לדעת את הדבר הראשון, לא ניתן יהיה להבין דבר מתוך דבר. וכן אנו אומרים בתפילה: "וחננו מאתך חכמה בינה ודעת". ואם כן, מדוע יוסף מקדים את הבינה לחכמה, ואומר לפרעה: ועתה ירא פרעה איש "נבון וחכם"? בספר "ציוני דרך" כתב לבאר, שאף על פי שהחכמה קודמת לבניה, כל זה שייך דווקא בחכמה הנמצאת והידועה בעולם, על פי ניסיון וחכמת החיים העוברת מדור לדור. ועל כך נוספת לאדם הנבון חכמה על החכמה הידועה. אך בדבר שלא היה בעולם והתחדש כעת, ואין עליו שום ידיעה וניסיון קודם, אין אף חכם שידע לסייע בעניין כזה. במקרה כזה, צריך למצוא קודם כל אדם שעיקרו "נבון", וכשרונו ותכונתו לחקור, למצוא ולחדש, ורק לאחר מכן צריך שיהיה גם חכם ובקי בסדרי עולם כדי להשתמש נכון בכוח החידוש שבו. וזה מה שמצינו ביוסף, שגילה בפתרון החלום כי עומד להיות מצב חדש בעולם של שבע שנים רצופות של רעב, מצב שלא היה מבריאת העולם. כאן לא תעזור שום חכמה שבעולם, אם לא קדמה לה התכונה של ה"נבון", שיועד ליצור פתרון למצב חירום זה, שלא היה בעולם, ורק לאחר מכן עליו להיות גם "חכם", להוציא לפועל את הפתרון שיצר בתבונתו הרבה. לכן אמר יוסף לפרעה, למצוא איש "נבון וחכם". **דוגמא לאיש נבון וחכם, מצאנו ברבי אברהם אבן עזרא.** עליו מסופר, כי בתקופתו הלכו שני אנשים בדרך, לאחד היו בתרמילו שתי חלות לחם, ולשני היו בתרמילו שלוש חלות לחם. בדרך, ישבו לאכול, כשלפתע הופיע אדם שלישי, ובקש להצטרף לסעודה. ישבו שלושתם ואכלו מחמשת החלות שבידם. בסוף הסעודה, הוציא האורח חמישה זהובים, ושילם עבור הסעודה שאכל. כאן פרצה מריבה בין שני בעלי החלות. בעל שלוש החלות, טען כי מגיעים לו שלושה זהובים, שהרי הביא שלוש חלות, ואילו חברו מגיעים רק שני זהובים, שהרי הביא רק שתי חלות. ואילו חברו טען, שיש לחלק את הזהובים שווה בשווה, שהרי האורח אכל מן החלות שלפניו בלא שהקפיד לשים לב מאילו חלות הוא אוכל. זה טוען כך וזה טוען כך, עד שהחליטו להביא את דינם אל רבי אברהם אבן עזרא. שמע רבי אברהם את טענותיהם ברוב קשב ופסק: בעל שלוש החלות יקבל סך של ארבעה זהובים, ובעל שתי החלות יקבל זהוב אחד. שמעו בעלי הדין את הפסק, ופערו פיהם בתמיהה, הייתכן? הרב פסק לאחד מבעלי הדין יותר ממה שהעלה בדעתו לבקש? ראה רבי אברהם אבן עזרא את תמיהתם, והסביר: הרי מוסכם על כולם, ששלושה אנשים אכלו חמש חלות. נחלק כל חלה לשלושה חלקים, נקבל סך של חמש עשרה חלקים של חלות. נחלק את החמש עשרה חלקים של החלות לשלושה אנשים שאכלו, ונקבל סך של חמישה חלקים. יוצא אפוא שכל אחד מכס אכל סך של חמישה חלקים של חלות. לפי זה, לבעל השני חלות, היו שישה חלקים של חלות, הוא אכל חמישה חלקים, ונתן חלק אחד של חלה לאורח, ממילא יקבל זהוב אחד. ואילו לבעל השלושה חלות, היו תשעה חלקים של חלות, הוא אכל חמישה חלקים, וארבעה חלקים נתן לאורח, ממילא מגיעים לו ארבעה זהובים. " **אֵתָה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת.** וּמִלְמִיד לְאֹנוּשׁ בִּינָה " יזכנו ה'. אמן.

בְּרֵכַת שַׁבַּת שְׁלוֹם וְחוּדֵשׁ טוֹב וּמְבוֹרָךְ . וְחִנוּכָה שְׁמַח .

פֶּתַח הַשָּׁבוּעַ

" כָּשֶׁם שְׁמֵאֲחֹרֵי הָאוֹר מִסְתַּתֵּר
לְעֵיתִים הַחוּשֶׁךְ. כֵּךְ מֵאֲחֹרֵי
הַחוּשֶׁךְ מִסְתַּתֵּר הָאוֹר ."
{ ר' צְדוֹק הַכֹּהֵן מְלוּבָלִין }

זְמַנֵּי כְּנִיסַת וִיצִיַּאת הַשַּׁבָּת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
17:47	17:19	16:03	ירושלים
17:42	17:20	16:17	תל אביב
17:42	17:18	16:06	חיפה
17:58	17:22	16:11	באר שבע
17:58	17:25	16:15	אילת

לזרע של קיימא. אמן.
שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" מדה כנגד מדה "

" אור החיים הקדוש "

ה' מעניש מדה כנגד מידה - כדי שנדע מה צריך לתקן

"וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו, אָבֵל אֲשָׁמִים אֲנַחְנוּ עַל אָחִינוּ, אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְנוֹ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמַעְנוּ, עַל כֵּן בִּפְרִשְׁתָּנוּ מִסּוּפָר, שְׁיוֹסֵף הַכְּנִיס אֶת כָּל אָחִיו בְּמִשְׁמֵר בְּבֵית הָאֲסוּרִים לְמִשָּׁךְ 3 יָמִים, וְלֵאחֲרַי מִכָּן הַשְּׁאִיר רַק אֶת שְׁמַעוֹן בְּבֵית הָאֲסוּרִים, וְאֶת שָׂאֵר הָאֲחִים שָׁלַח לְאַרְץ כְּנָעַן לְהַבִּיא אֶלָּוִי אֶת בְּנֵימִין.

וְשׂוֹאֵל רַבֵּינוּ הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ שְׁאֵלָה עֲצוּמָה, מִדּוּעַ נִתְעוֹרְרוּ הַשְּׁבֵטִים שְׁכָל זֶה קָרָה לָהֶם בַּעֲוֹן מִכִּירַת יוֹסֵף, רַק לֵאחֲרַי שְׁאִסַּר רַק אֶת שְׁמַעוֹן לְבָדוֹ, וְאֵילּוֹ בְּתַחֲלִילָה כְּשֶׁאֲסַר אֶת כּוֹלָם לֹא נִתְעוֹרְרוּ כָּלָּה???

וּמַתְרֵץ רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ: שְׁבַתְחִילָה לֹא נִתְעוֹרְרוּ אֲחֵי יוֹסֵף בְּתִשְׁבּוּבָה, כִּי סָבְרוּ שֶׁהֵם עָשׂוּ כַּדִּין, וּמָה שְׁיוֹסֵף יִכּוֹל לְהַזִּיקָם כִּי הוּא בַּעַל בַּחֲרִירָה, וְאֵין זֶה הוֹכַחָה לַחֲטָא שֶׁלָּהֶם, וְרַק לֵאחֲרַי שְׁרָאוּ שֶׁהוּא אֲסַר אֶחָד מֵהֶם בְּמִשְׁמֵר, שִׁזֶּה דוֹמֵה בְּדִיּוֹק לְמַעֲשֵׂה מִכִּירַת יוֹסֵף, נִתְעוֹרְרוּ שִׁזֶּה מִידָה כְּנֶגֶד מִידָה כְּנֶגֶד הַחֲטָא שֶׁלָּהֶם.

וּמוֹסִיף רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ וּמַחֲדֵשׁ: שְׁיוֹסֵף גַּם צִוּוּה לָהֶם שֶׁהֵם יִבְחָרוּ אֶת הָאֶחָד מֵהָאֲחִים שֶׁהוּא יִשְׁאָר בְּבֵית הָאֲסוּרִים, וְזֶה דוֹמֵה יוֹתֵר לְמִכִּירַת יוֹסֵף, שֶׁהֵם בָּחְרוּ אֶת יוֹסֵף מִתּוֹךְ כָּל הַשְּׁבֵטִים, גַּם כָּאֵן נִהַג עַמֵּם מִידָה כְּנֶגֶד מִידָה, שֶׁהֵם יִבְחָרוּ אֶחָד מֵהֶם.

וּבִלְשׁוֹן קוֹדֶשׁוֹ שֶׁל רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ: 'צָרִיךְ לִתֵּת טַעַם לָמָּה לֹא נִתְעוֹרְרוּ לַחוּשׁ לְאַשְׁמַת אֲחִיהֶם עַד עֵתָּה. וְאוֹלָי, כִּי קוֹדֵם לֹא הִרְגִּישׁוּ, וַחֲשָׁבוּ כִּי אָדָם בַּעַל בַּחֲרִירָה וְרִצּוֹן לְהִרְעֵ, וְלֹא עוֹוֹן יוֹסֵף גּוֹרֵם, כִּי לְדַעְתָּם מַחֻיֵּב הָיָה לָהֶם, מָה שֶׁאֵין כֵּן כְּשֶׁאֲמַר לָהֶם 'אֲחִיכֶם אֶחָד יֹאסֵר וְגו' וַיַּעֲשׂוּ כֵן, פִּירוּשׁ, יַחֲדוּ הֵם אֶחָד מֵהֶם, בִּזֶּה נִתְעוֹרְרוּ מֵהַנִּדְמָה כִּי הוּא עוֹוֹן יוֹסֵף, כְּמוֹ שֶׁהֵם נִתְאַכְזְרוּ עַל אֲחִיהֶם - לִזֶּה בָּא לָהֶם הַצֶּעַר בְּדֶרֶךְ זֶה שֶׁאֲסָרוּ אֶחָד מֵהֶם בִּיד אִישׁ נִכְרִי. וְכִבֵּר רִשְׁמִתִּי בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת כִּי הָעוֹוֹן יוֹלִיד בְּדַמּוֹתוֹ בְּצַלְמוֹ בְּסוּד אוֹמְרוֹ (תְּהִלִּים ס"ב) תִּשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׁהוּ. וְכִמוֹ כֵּן הַדְּבָרִים כָּאֵן, שֶׁהַכֹּאֵיב לָהֶם לִבְסָ בְּצַרַת אֲחִיהֶם'. עַד כָּאֵן לְשׁוֹן קוֹדֶשׁוֹ.

וּבִפְרִשְׁתָּ בַּחוּקוֹתַי מִפְּרֵשׁ רַבֵּינוּ אֶת הַפְּסוּק 'וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּקִרְי' שֶׁאֵם יוֹסִיפוּ לַחֲטוֹא יִיתֵן לָהֶם יִיסוּרִים בְּמִקְרָה שֶׁלֹּא יִהְיוּ מַכּוּוֹנִים כְּנֶגֶד הַחֲטָא, וְלֹא כְּפִי דַרְכּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהִיא נּוֹתֵן יִיסוּרִים מַכּוּוֹנִים כְּנֶגֶד הַחֲטָא, שִׁידַע הָאָדָם בְּמָה לְהִתְעוֹרֵר. וּבִלְשׁוֹן קוֹדֶשׁוֹ: פִּירוּשׁ, שֶׁלֹּא יִבִּיא עֲלֵיהֶם יִיסוּרִים מַכּוּוֹנִים עַל חֲטָאתָם כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה מְקוֹדֵם שֶׁהִיא מְבִיא כַּחֲטָאתָם עַל דֶּרֶךְ אוֹמְרוֹ (תְּהִלִּים ס"ב) תִּשְׁלַם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׁהוּ, כִּי זֶה יַעֲוֹרֵר לֵב נִרְדָּם וַיִּשְׁכַּחוּ לְהִטִּיב מַעֲשָׂיו שֶׁכְּנֶגֶדָם בָּאָה אֵלָיו הִרְעָה.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

זוגיות בפרשת השבוע

איך קוראים לו? מה השם שלה? שאלות רגילות שנשאלות על ידי ההורים כאשר הבן או הבת מודיעים שיש שידוך מתקדם. ומדוע שואלים, כי השם של האדם מורה על משהו ועל פנימיותו. לא כולם מבינים בזה, אבל בכל זאת... ומה שיש באמת לשאול זה עניינים של מידות ודרך ארץ ויראת-שמים. אבל כאן יש בעיה, כי כמו שיוזרים את החץ ואחר כך מציירים סביבו את העיגולים, כך יתכן והבן או הבת יציגו את השידוך החדש... הפרשה מדברת על שמות של מלכים ושם נשותיהם ואמותיהם: "...וְשֵׁם אֶשְׁתּוֹ מְהִיטָבָל בֵּת מִטְרָד בֵּת מִי זֶהָב" ואלה נדרשים בכך שהיו שקועים בעבודה זרה **להיטיב לאלילים**, וניטרו מחיי הנצח, ונמנו לאדם צורך זהב גס רוח שהזהב היה אצלו כמים. אבל לא רק אלו, אלא בעיקר שמות של נשי עשו, שכאשר היה בגיל 40 נשא אותן: "...וַיִּקַּח אִשָּׁה אֶת יְהוּדִית בֵּת בְּאֶרֶץ הַחֲתִי וְאֶת בְּשֵׁמֶת בֵּת אֵילָן הַחֲתִי". ומה בכך? רש"י מגלה לנו על פי הפסוקים **שבשמת**, היא **עֲדָה** הנזכרת לעיל, **ויהודית**, היא אהליבמה המוזכרת במקום אחר! אז היו להן כמה שמות!! לא! אלא עשו הרשע היה משנה את שמן כדי לרצות את אביו הצדיק... כי **בשמת** הייתה מקטירה **בשמים** לעבודה זרה, ועל אהליבמה גילו חז"ל עניינים מחרידים בענייני ייחוסה, וגם שהייתה מקימה **אהלים** בתור **במה** לעבודה זרה ועוד... אבל כאשר הציג אותה לפני אביו ואמו, אמר שקוראים לה **יהודית**, כלומר כופרת בעבודה זרה, וזאת רק כדי להטעות את אביו שלא יחשוד בו! נא להכיר את כלתי החדשה, יהודית! וכי עשו בעצמו לא ידע שהיא מרשעת!! כן, אבל הוא **רוצה אותה** ויהי מה! השאלה היא רק איך להציג אותה בפני 'מקבלי החלטות'!! **יהודית** = ממש צדיקה. רגע, אבל למה היא **נראית** כך!! למה **מדברת** בצורה הזאת!! מה הריח הזה של עישון... נמצא לכך תירוץ, אבל את בחירת-הלב לא משנים בגלל השאלות... והאם צריך להתחשב בדעת ההורים בבחירת בן או בת הזוג? ממש לא! אבל על כל פנים צריך לקחת בחשבון, שאם כדי לרצות את ההורים צריך לשקר... אז אולי אתה מרמה קודם כל את עצמך!!!! עובדה היא שאת בגדיו החמודות לא הסכים להפקיד אצל נשותיו, אלא אצל רבקה אמו שלא אהבה אותו כמו יצחק... ולכן יש לבדוק היטב, אם הדברים שאמורים לרצות את ההורים **לא קיימים** במציאות, אז הדברים שגורמו לך לרצות **אותה** בכל מצב, יהיו בעוכרך בעתיד. ומה שאתה או את מכסים עליהם כדי 'לעבוד' עליהם, יצופו בעתיד ויגרמו לחוסר שביעות-רצון. **בהצלחה**.

הלכות - ילקוט יוסף הכנות התפילה.

לרפואה שלמה. אמן.
קסם לאה היה בת אלה
ולהצלחת אשר בן
יהודית מלכה וב"ב.

שהוא מתפלל בתנאי של נדבה.

המתפלל ברכבת וכדו' וירא פן יגנבו לו התפילין, אפשר להקל שיתפלל ויאחז את התפילין בידו. ואמנם אם הדבר מפריע לו לכיון, יתפלל מיושב, ויאחז התפילין בידו. שבכהאי גוונא יכול לכיון יותר. ואם חושש שיגנבו ממנו את התיק של הטלית והתפילין, או איזה חפץ שיש אצלו, יקשרם בחגורתו.

אסור לאחוז תינוק בידיו בשעת תפלת שמונה עשרה. ומכל מקום מנהג טוב להביא קטנים לבית הכנסת להתפלל. ורק קטנים יותר מדאי יש להימנע מלהביאם, כדי שלא יבלבלו את השומעים. ואם עבר והביא את התינוק לבית הכנסת, יש לו להשגיח עליו שלא יפריע למתפללים.

מותר לאחוז בידו סידור תפלה או מחזור בעת שמתפלל, הואיל ואחוז את הסידור לצורך תפלה עצמה לא נטרד מכוונתו. והדבר דומה לנוטל בידו לולב [בסוכות] ומתפלל, דמאחר ונטילת הלולב היא לשם מצוה, אינו נטרד בכך. ואמנם כיום המנהג פשוט שאין אוחזים בלולב בעת תפלת שמונה עשרה.

מה שהמציאו לאחרונה, שיש את כל נוסח התפלה בתוך מחשב כיס קטן, מעיקר הדין מותר להתפלל תפלת שמונה עשרה מתוך מחשב זה, ואין חוששין שלא יוכל לכיון בגלל שחושש על המחשב שיפול מידי, שעד כאן לא אסרו להתפלל כשיש חפץ יקר בידו אלא באופן שהחפץ מפריע לו בכוונה, אבל אם מתפלל מתוך אותו חפץ, אף שהוא יקר וחושש פן יפול מידי, מכל מקום אין זה שונה מהמתפלל מתוך סידור עור יקר ערך, דכיון שעוסק בתפלה מתוך חפץ זה אין בזה חשש שימנע מלכיון.

בעת תפלת שמונה עשרה יניח ידיו זו על זו על לבו, יד ימין על יד שמאל, ועומד כעבד לפני רבו, באימה, ביראה ובפחד. ולא יניח ידיו על חלציו, מפני שהוא דרך יוהרא. [ולדעת האר"י ז"ל יהיו פני כף ימין על גבי אחורי כף שמאל, ויהיה הפרק האמצעי משתי הזרועות כנגד פני המתפלל. ולדעת הרמ"ק יכניס אגודל יד שמאל לתוך כף יד שמאל]. ואמנם כיום רבים לא נהגו בהנחת הידים על הלב, ויש להליץ על מנהגם, שיש להם על מה שיסמוכו, ובפרט בעת שאוחזים בסידור. ועל כל פנים יש לזהר שלא להניח את ידיו שלובות מאחוריו, שאין דרך לעמוד כך בפני נשיאים גם בזמן הזה.

יש נוהגים שכשעומדים להתפלל הולכים לאחריהם ג' פסיעות וחוזרים לפניהם ועומדים להתפלל. ומן הדין אין צריך לנהוג כן.

צריך שיכוף ראשו מעט באופן שיהיו עיניו למטה לארץ, ויחשוב כאילו עומד בבית המקדש, ובלבו יכוין למעלה לשמים.

כשהוא מתפלל או קורא קריאת שמע, לא יאחוז בידו תפילין וספרי קודש, מפני שלבו עליהם שלא יפלו ויבואו לידי בזיון, וממילא אינו יכול לכיון. [ואפילו אם הספר נדפס בדפוס שלנו, גם כן האוחז בו דואג שלא יפול מידי ויבוא לידי בזיון]. וכן לא יאחז דבר שאם יפול מידי ישבר או יתקלקל, כגון כלי העשוי להישבר אם יפול, או ככר לחם. והעושה כן אין תפלתו נשמעת. ועל כל פנים בדיעבד אם עבר והתפלל כשתפילין בידו, יצא ידי חובת התפלה, ואין צריך לחזור ולהתפלל. ואמנם אם עבר והתפלל כשספר קודש בידו, וכדומה, ובגלל זה לא יכל לכיון בתפלה אפילו לא בברכה הראשונה, ויודע שאם יחזור עתה להתפלל יוכל לכיון, רשאי לחזור ולהתפלל, ויאמר קודם

הנוסע באוטובוס או ברכבת, והגיע זמן מנחה, ואי אפשר לו להתפלל בכוונה לכל הפחות באבות, ואם ימתין מלהתפלל עד שיגיע למחוז חפצו, יעבור זמן התפלה, אם הוא רגיל לכיון בתפלתו לכל הפחות בברכת אבות, רשאי למנוע עצמו מלהתפלל מנחה, ובבואו לביתו יתפלל ערבית שתיים. אבל אם אינו רגיל לכיון כל כך בברכת אבות, יתפלל באוטובוס או ברכבת. ולא מיבעיא היכא שהתחיל לנסוע קודם זמן תפלה, שאז רשאי להתפלל תשלומין, משום דהוה ליה אונס גמור, אלא גם אם נסע לאחר שהגיע זמן מנחה, כל שהיה סבור שיוכל להגיע למחוז חפצו קודם שיעבור זמן תפלה, או שחשב שיוכל להתפלל תוך כדי נסיעה, ואחר כך נתברר לו שאינו כן, לא חשיב מזיד, ויש לו תשלומין. ועל הצד היותר טוב, נכון להתנות באופן שהתחיל בנסיעתו אחר שהגיע זמן מנחה, שאם אינו חייב בתשלומין תהיה תפלתו נדבה. וכל זה כשאינו יכול לכיון באוטובוס גם אם יתפלל בישיבה, אבל אם יכול לכיון בישיבה, עדיף להתפלל מיושב בכוונה מאשר להתפלל בעומד בלי כוונה. אבל לדחות תפלתו בכדי להתפלל מעומד אינו רשאי, שעמידה אינה מעכבת כל כך.

יכוין רגליו זו אצל זו עד שיהיו נראים כרגל אחת לגמרי, ואין די במה שרגליו נוגעות זו בזו בעקב. ובדיעבד אפילו לא כיון רגליו כלל יצא. וטוב לכיון רגליו גם בשעה שאומר קדושה עם השליח צבור. ואמנם זקן או חולה שקשה להם מאד לכיון רגליהם זו אצל זו, יכולים להתפלל אף לכתחילה בלא שיכוונו רגליהם כרגל ישרה. והמתפלל ברכבת או תוך כדי נסיעה, לכתחילה יצמיד את רגליו זו אצל זו ויתפלל, ואם אינו יכול לעשות כן, לא יבטל התפלה בגלל זה, שעדיף שיתפלל ברגלים פתוחות בעמידה, מאשר ברגלים צמודות אבל בישיבה.

הגאון הרב ישראל פרידמן מהוסיאטין זצוק"ל

נולד בט"ז כסלו תרי"ח בעיירה הוסיאטין שבגליציה לדינה ורבי מרדכי שרגא-פייבוש שמו ניתן לו על שם סבו הרב ישראל פרידמן מרוזין שנפטר שבע שנים קודם לכן. בט"ו בסיוון תרל"ב נישא לנחמה ניטל בתו של רבי אבי עזרא זליג שפירא ממוגלינצא להם נולדו שתי בנות: חיה שרה רחל וחוה. אשתו נפטרה בסיוון תרנ"ב. בהמשך נישא בשנית לבתו של רבי חיים הגר מאנטניא. בחודש אייר תרנ"ד נפטר אביו ולכן מונה לאדמו"ר השני של חסידות הוסיאטין. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה היה בין אדמו"רים מחסידויות מבית רוזין וחסידיהם שנסעו לווינה, וקבע את העיר כמקום מגוריו גם לאחר מלחמת העולם הראשונה. הרב נהג לנסוע לבקר את חסידיו בגליציה. גדולי הרבנים העריכו אותו ואף האדמו"ר מבעלז כינה אותו: "צדיק יסוד עולם". היה חבר באגו"י, במהלך שהות האדמו"רים מרוזין באוסטריה הועלתה ההצעה לפתוח חלקה בבית הקברות היהודי בווינה בשבילם, כתגובה להצעה זאת אמר הרב פרידמן כי בשבילו אין צורך, הוא מתכוון לעלות לישראל. האדמו"ר השני מהוסיאטין השתתף בכינוסים של אגודת ישראל בווינה, דאג להעלות את נושא ארץ ישראל ויישובה על סדר היום, וכאשר החלו לדבר בגנות יישובה קם ונטש את הכינוסים, אך לא עזב את האגודה ופעל מתוכה על מנת לחזק את הלובי למען יישוב הארץ באגודה. שושלת האדמו"רים: האדמו"ר הראשון: רבי מרדכי שרגא פייבוש פרידמן מהוסיאטין, בנו הצעיר של הרוזינר. הוא היה רק בן 16 בפטירת אביו, ובשנת תרכ"ה, בהיותו בן 30, עבר להוסיאטין ושם הקים חצר חסידית גדולה. היה חתנו של רבי דוד צבי קבילנסקי. לפני שהגיע האדמו"ר מרדכי שרגא להוסיאטין הייתה בה קהילה קטנה וישנה של מעט יהודים, אך עם הגעתו החלה תנופת פריחה בקהילה היהודית, נבנו מבנים רבים כגון בתי כנסת, מקוואות, בתי ספר ואף משכן לרב בטירה ששופצה. חתנו של הרבי הראשון מהוסיאטין היה רבי יצחק מאיר העשיל מקופיטשניץ. האדמו"ר השני: באביב תרנ"ד נפטר האדמו"ר הראשון ואחריו מילא את מקומו בנו רבי ישראל פרידמן. נכדו, רבי מנחם נחום כיהן באדמו"רות בלמברג. בפרוץ מלחמת העולם הראשונה עזבה החסידות את מרכזו בהוסיאטין. בבאב תרע"ד פתח הצבא הרוסי במתקפה על אוסטרו-הונגריה ובין היתר תקף גם את הוסיאטין, עקב כך ברחו היהודים מהאזור יחד עם האוכלוסייה המקומית. בקרב הפליטים פרצה מגפת פוליו שהפילה חללים רבים, והמעטים שנותרו בהוסיאטין סבלו משני גירושים על ידי הצבא האדום ופוגרום שנערך על ידי איכרים אוקראינים. לאחר סיומה של המלחמה נקבע מרכזו של החסידות בווינה, מרבית החסידים נותרו בגליציה, והאדמו"ר היה מבקר באזור מדי שנה. לאחר הצהרת בלפור הפכה החצר לבעלת אפיון ציוני, בהובלתו של חתן האדמו"ר דאז, הרב יעקב פרידמן. בשנת תרצ"ז עלה האדמו"ר לארץ יחד עם קבוצה גדולה מחסידיו. בתחנת הרכבת בלעמברג נפרד האדמו"ר מחסידיו שנותרו מאחור באמירה: "מי שיכול למכור שימכור, ומי שלא יכול למכור שישאיר הכול ויברח מכאן, כשרק תרמיל על שכמו", בקרקוב אמר "צריך לברוח, אפילו בנעלי בית". מרבית החסידים שנותרו באירופה נספו בשואה. ר' ישראל מהוסיאטין עלה לארץ ויחד עם חסידיו הקים את מושבו בתל אביב, וכך עבר מרכז החסידות מאירופה לתל אביב. רבי ישראל ייסד בית כנסת בסמוך לביתו ברחוב ביאליק בתל אביב, הקברות בטבריה.

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556